

РЕШЕНИЕ

№ 13140

гр. София, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА Г. И.А

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. И.А** Гражданско дело № 20211110165349 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, уточнена с молба от 29.12.2021 г., подадена от „Л. Т. С.“ ООД срещу К. К. К., с която са предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание по чл. 92 ЗЗД, искове по чл. 86 ЗЗД и претенция с правно основание по чл. 220, ал. 1 КТ. В условията на евентуалност е заявено искане с правно основание по чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД вр. чл. 229, ал. 4 КТ и иск по чл. 86 ЗЗД.

В хода на производството с протоколно определение от 13.11.2022 г., на основание чл. 214, ал. 1 ГПК, е допуснатото изменение на размера на предявените главни искания. С протоколно определение от 28.04.2023 г. е допуснато изменение на размера на предявените в условията на евентуалност искове.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърдение относно наличието на облигационни правоотношения с ответника, възникнали по силата на сключен договор за квалификация на 07.02.2019 г., както и трудов договор № 1905/03.09.2019 г. Твърди, че въз основа на договорното правоотношение за придобиване на квалификация, ответникът е завършил обучение, организирано и заплатено от ищцовото дружество, представляващо курс по авионика – „Avionics A7” за придобиване на квалификация по специалност „авиотехника“, имащо за цел постъпването на работа на ответника в „Л. Т. С.“ ООД. Сочи, че продължителността на обучението е обхващала периода 11.02.2019 г. – 19.08.2019 г., като на 23.08.2019 г. на ответникът бил издаден сертификат удостоверяващ придобитата квалификация от обучението. В чл. 6.4. от договора било уговорено между страните, че същият запазва действието си за времето на предвидения срок, в който ответникът е следвало да престои труд по сключен с работодателя трудов договор, като след завършване на обучението ответникът е следвало да работи при ищеца за период от 3,5 години, считано от датата на възникване на трудовото правоотношение. Вредите от

неизпълнението на посоченото задължение в тежест на ответника били обезпечени с предвидената в чл. 5.3. от договора неустойка в размер на 20 000 лева. Трудовото правоотношение между страните възникнало по силата на сключен договор № 1905/03.09.2019 г., в сила от 09.09.2019 г. Ответникът прекратил трудовото правоотношение преди изтичане на предвидения срок, в който е следвало да полага труд при работодателя, въпреки разходваните средства за обучението му и подготовка за започване на работа при ищеца, като с нотариална покана, получена на 04.11.2019 г. прекратил предсрочно договора. В тази връзка, на 05.11.2019 г. работодателят издал Заповед № 260, констатираща едностранното прекратяване на трудовия договор от страна на ответника. Твърди, че срокът на уговореното задължение за полагането на труд при работодателя за период от 3,5 години е следвало да изтече на 09.03.2023 г., като неоснователното прекратяване на трудовия договор е основание за претендиране на определената съгласно договора за квалификация неустойка. Претендира осъждането на ответника за сумата от 19 106,58 лева, като твърди че посоченият размер съответства на неспазената част от срока за оставане на работа при ищеца. Обективира искане за заплащане на мораторна лихва, изчислена върху стойността на посочената главница, в размер на 3938 лева, считано от датата на подаване на исковата молба – 16.11.2021 г. до окончателното погасяване на вземането.

По отношение на претенцията с правно основание по чл. 220, ал. 1 КТ, сочи, че поради неспазване на предвиденото в чл. 3, ал. 2 от трудовия договор тримесечно предизвестие за прекратяване на правоотношението, ответникът, следва да му заплати обезщетение в размер на 3906,19 лева, ведно със законната лихва на стойност 789 лева, начислена за периода от подаване на исковата молба до погасяване на вземането, доколкото не били налице основанията за прекратяване на договора от работника без предизвестие. Поддържа, че надлежно е изпълнявал задълженията, произтичащи от трудовия договор, в качеството му на работодател, като посочените от ответника основания за прекратяване на правоотношението, по аргумент на чл. 327, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ, не съдържали конкретни проявления относно твърденията за неправомерно изпълнение на договорните задължения от страна на работодателя.

При условията на евентуалност, ищецът претендира обезщетение за стойността на разходваните средства за обучение на ответника по договора за квалификация. Твърди, че е заплатил цената на курса „Avionics A7” в размер на 11 734,98 лева, като в полза на ответника била изплащана ежемесечно и стипендия на обща стойност 5568,42 лева. Поддържа, че посочените разходи са извършени от дружеството с цел подготовка на ответника за започване на работа в дружеството и престирането на труд в рамките на уговорения между страните срок. Поради едностранното прекратяване на трудовото правоотношение от страна на ответника, счита че е налице неизпълнение и на договорните задължения уговорени между страните по договора за квалификация, поради което претендира осъждането на ответника относно заплащането на извършените разходи за обучение, на обща стойност 15 346,42 лева, ведно със законната лихва за забава в размер на 3167,32 лева, дължима от датата на завеждане на исковата молба до окончателното погасяване на дълга. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба. Потвърждава наличието на облигационна връзка с ищцовото дружество, възникнала по силата на сключени договор за придобиване на професионална квалификация и трудов договор, както и обстоятелството относно провеждането на обучение и придобиване на сертификат. Не оспорва и предприетите от негова страна действия с цел едностранно прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал.1, т. 3 КТ. Оспорва изцяло по основание и размер предявените претенции при твърдение, че е прекратил правомерно трудовото правоотношение поради нарушения на трудовото законодателство от страна на работодателя – ищец. Посочва, че съгласно чл. 5.3 от договора за квалификация уговорената неустойка е дължима във всички случаи на едностранно прекратяване на трудовото правоотношение от страна на служителя освен когато е налице съществено неизпълнение от страна на работодателя. Счита, че потестативното му право по чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ не е обусловено от преценката относно съществени или несъществени са допуснатите от работодателя нарушения, като доколкото законът не е поставил такова изискване, то предвиденото в договора не му е противопоставимо. Оспорва предвидената в договора клауза в частта относно изискването за същественост на нарушението като нищожна. Твърди, че работодателят неправомерно му е възлагал различни от договорените трудови функции, несъответстващи на длъжността и компетенциите му. Поддържа, че е бил подложен на целенасочено унижително и уронващо достойнството му отношение от страна на прекия му ръководител. Посочва, че е бил задължаван да изпълнява нискоквалифицирани и неспециализирани задачи, които не били част от длъжността му характеристика, което препятствало възможността му да премине на по – висока позиция в компанията. Излага аргументи в подкрепа на извършени нарушения на разпоредбите на чл. 127, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 118, ал. 1 КТ и прочее. Твърди, че проведения от работодателя курс имал характера на вътрешнофирмено обучение, което било негодно да доведе до придобиване на договорената между страните професионална квалификация. Поддържа, че е прекратил правомерно трудовото правоотношение, поради което не е налице виновно неизпълнение на договора за квалификация от 07.02.2019 г. Счита, че е налице пълно неизпълнение на договорното задължение на работодателя да организира и обезпечи провеждането на курс за придобиване на професионална квалификация по конкретна специалност. Отбелязва, че съгласно чл. 5.2. от договора за квалификация разходваните от ищеца средства възлизат на стойност 7000 лева. Във връзка с предявения евентуален иск, твърди че в случай че същият бъде уважен като основателен, то следва да бъде преценявано наличието на частично неизпълнение на договорните му задължения, поради което претендираното обезщетение следва да бъде намалено. Оспорва по основание и размер претендираното обезщетение за неспазено предизвестие. Моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

I. По отношение на иска с правно основание по чл. 92 ЗЗД:

Безспорно между страните е обстоятелството относно сключен помежду им договор за квалификация на 07.02.2019 г., по силата на който със средства на ищцовото дружество е било осигурено обучение на ответника за придобиване на професионална квалификация и започване на работа в дружеството, както и сключването на трудов договор № 1905/03.09.2019 г. При така изложената фактическа обстановка, следва че в тежест на ищеца е да докаже наличието на виновно изпълнение на договорно задължение от страна на ответника, основание за претендиране на уговорената между страните неустойка, както и размера на дължимото акцесорно вземане. В тежест на ответника е да докаже правоизключващите отговорността му факти.

В чл. 1.3. от представения по делото договор за квалификация, сключен между страните на 07.02.2019 г. е предвидено, че ответникът се е задължил след успешно приключване на обучението да постъпи на работа при ищеца на длъжност „авиомеханик“ за срок не по – малък от 3,5 години (три години и шест месеца), считано от подписването на трудовия договор. Съгласно чл. 5.3. от договора, в случай че обучаваният сключи трудовия договор и едностранно прекрати същия, без да е налице съществено изпълнение от страна на работодателя, или ако трудовият договор бъде прекратен преди изтичането на 3,5 (три години и шест месеца) от датата на подписването му поради причина, за която пряко или косвено обучавания отговаря, той дължи на работодателя неустойка в размер на 20 000 лева, която да компенсира работодателя за вредите от изпълнението му, включително и за разноските, които работодателят е направил за обучението, като е посочено че служителят дължи неустойката пропорционално на неспазения срок. Според условията на сключения договор за квалификация ответникът е следвало да престава труд като служител при ищеца за периода 09.09.2019 г. – 09.03.2023 г. С нотариална покана, получена от ищеца на 05.11.2019 г., ответникът е упражнил потестативното си право на едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с работодателя на основание чл. 327, ал. 1, т. 3, предл. последно КТ, поради нарушения на задълженията, произтичащи от трудовия договор от страна на работодателя. Съгласно разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ при прекратяване без предизвестие трудовият договор се прекратява от момента на получаване на писменото изявление за прекратяването му. Предвид клаузите и уговорките в представения по делото договор за квалификация, същият представлява договор за придобиване на квалификация по смисъла на чл. 229, ал.1 от КТ. Този договор няма характеристиките на трудов, доколкото с него няма уговаряне за престаиване на конкретен наеман труд, същият предхожда и обуславя сключването на трудовия договор. За виновно изпълнение на задълженията по него, свързани с изпълнение на задължението от страна на обучаващия се да работи при работодателя в уговорения срок, в случая за срок от 3,5 години, неизправната страна отговаря по реда на ЗЗД, по аргумент на чл. 229, ал. 3, т.2 във връзка с ал. 4 от КТ. В тази връзка, релевантен за спора е въпросът дали е налице виновно изпълнение на договорните задължения от страна на ответника. Съгласно чл. 229, ал. 3 КТ, с договора за придобиване на квалификация обучаващият се задължава да завърши в срок обучението си и да работи при работодателя в уговорения срок, като в ал. 4 е предвидено, че при виновно изпълнение на задълженията по ал. 2 и 3, доколкото не е уговорено друго, неизправната страна отговаря

съгласно гражданския закон. В конкретния случай разпоредбата на чл. 5.3. от договора за квалификация следва да се тълкува по правилото на чл. 20 ЗЗД като се търси действителната воля на страните и клаузите се схващат в смисъла, който най-пълно съответства на целта на договора. Според посочената разпоредба неустойка се дължи, в случай че трудовият договор бъде прекратен преди изтичането на три години и шест месеца от датата на подписването му поради причина, за която пряко или косвено обучавания отговаря. Съгласно чл. 327, ал. 1, т. 3 КТ, работникът или служителят може да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят промени мястото или характера на работата или уговореното трудово възнаграждение освен в случаите, когато има право да извърши такива промени, както и когато не изпълни други задължения, уговорени с трудовия договор или с колективния трудов договор, или установени с нормативен акт. Ответникът е изложил аргументи в подкрепа на твърдението му, че трудовото правоотношение е едностранно прекратено поради неспазване на договорните задължения от страна на работодателя. Твърди, че са налице извършени от ищеца нарушения във връзка с неправомерно възлагане на различни от договорените трудови функции, несъответстващи на длъжността и компетенциите му. За доказването на посочените твърдения по делото е допуснато събирането на гласни доказателства чрез разпит на свидетеля на страната на ответника – А. С.. При даване на показанията свидетелят е посочил, че с ответника заедно са започнали обучението, осигурено от ищеца, като впоследствие са постъпили на работа на длъжност „авионикс“. Посочва, че при постъпване на работа при ищеца, в началото, на служителите са били възлагани задачи във връзка с почистване на самолетите и работната станция. Твърди, че ответникът му е споделял, че са му възлагани основно задачи по почистването на самолетите, което възпрепятствало възможността му да премине на следващо ниво на работа при ищеца, обусловено от извършването на задачи свързани с ремонт и смяна на части на самолетите. Свидетелят заявява, че в рамките на месеците, в които ответникът е полагал труд при ищеца са се виждали в почивките, като работният им график не е съвпадал. В тази връзка, съдът отчита че свидетелят не е изложил непосредствените си впечатления във връзка с протичането на работния процес и отношението към ответника, а единствено е преразказал споделеното от ответника, което не доказва твърденията му относно унижително и уронващо достойнството му отношение от страна на тийм лидерът. Според чл. 127, ал. 1, т. 1 КТ, работодателят е длъжен да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата по трудовото правоотношение, за която се е уговорил, като му осигури работата, която е определена при възникване на трудовото правоотношение. Видно от съдържанието на приложената по делото длъжността характеристика за длъжността „Авиомеханик – входящо ниво“ приета от ответника, същият е следвало да извършва всякакви механични и електрически рутинни и нерутинни задачи по поддръжка на самолета, както и модификационни работи, включително всички необходими монтаж, настройки, проверки и функционални тестове, като в трудовите му функции не е посочено почистване на самолетите и работната станция.

Ответникът твърди, че работодателят е допуснал нарушения, доколкото спрямо него неправомерно била прилагана система за сумирано отчитане на работното време, без да е

издадена заповед по отношение на трудовото му правоотношение. Поддържа, че било налице паралелно установяване на сумирано изчисляване на работно време и фактическо въвеждане на ненормиран работен ден, което счита за нарушение на чл. 142, ал. 2 КТ. В чл. 6 от трудовия договор е предвидено, че разпределението на работното време се осъществява по реда на чл. 139, ал. 5 КТ, като служителят се съгласява да поеме задължението да бъде на разположение на работодателят в гр. София, извън територията на предприятието, с готовност да осъществи при необходимост трудовата си функция съгласно утвърждаван от работодателят месечен график, а разпределението на работно време се установявало в Правилника на вътрешния трудов ред, по аргумент на ал. 5 от договора. Ищецът е приложил като писмено доказателство Заповед № 165/16.07.2019 г., с която е установил сумирано изчисляване на работното време в рамките на периода 23.07.2019 г. – 22.01.2020 г., като по делото не са представени предварително изготвени графици по отношение на дейността на ответника. От разпита на свидетелят А. С. се установява, че служителите са получавали едномесечни графици, които били променяни в хода на периода, за който са се отнасяли. Съгласно чл. 142, ал. 5 КТ не се допуска сумирано изчисляване на работното време за работниците и служителите с ненормиран работен ден. Видно от съдържанието на чл. 6 за ответника е установено полагането на труд при ненормирано работно време, поради което в нарушение на законоустановените изисквания работодателят е въвел сумирано изчисляване на работното време. При съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав, счита че не са налице основания за ангажиране на отговорността на ответника във връзка със заплащане на предвидената по договора за квалификация неустойка, доколкото прекратяването на действието на трудовия договор преди изтичането на уговорения срок, в който ответникът е следвало да престира труд при ищеца не е настъпило по причина, за която ответникът пряко или косвено отговаря. Съдът счита, че изложените аргументи в подкрепа на твърдението на ответника за правомерното упражняване на преобразуващото му право да прекрати едностранно трудовото правоотношение са основателни, поради което претенцията за неустойка следва да бъде оставена без уважение.

II. По отношение на иска с правно основание по чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД вр. чл. 229, ал. 4 КТ:

Предвид обстоятелството относно наличието на отрицателното вътрешнопроцесуално условие за разглеждане на предявения в условията на евентуалност иск, съдът счита, че в тежест на ищеца е да докаже по делото, че е изправна страна по договора за квалификация, сключен с ответника, както и основанията поради които счита, че е налице неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника, обуславящи претендирането на компенсаторно обезщетение, в размер на извършените разходи за обучението на ответника. В тежест на ответника е да докаже правоизключващите отговорността му факти.

Ответникът твърди, че е налице неизпълнения на договорните задължения от страна на ищеца, доколкото предвиденото в договора за квалификация обучение е негодно да доведе до придобиване на уговорената между страните професионална квалификация. Според т. (iii) от преамбюла на договора е предвидено, че работодателят поема разноските по

организиране и провеждане на обучението на ответника с цел придобиване на професионална квалификация по специалност „Авиомеханик“ единствено и само с цел постъпване на работа на обучавания при работодателя. За установяване на посоченото твърдение на ответника по делото е допусната до изслушване съдебна авиационно – техническа експертиза, според която теоретичното и практическо обучение на технически персонал за нуждите на ищеца е проведено от лицензиран преподавателски и инструкторски състав на Института по въздушен транспорт. От данните в експертизата се установява, че проведеното обучение съответства единствено на изискванията и условията на ищеца, представляващо минимално обучение за технически състав – входно ниво за вътрешнофирмени производствени нужди, като същото не е достатъчно за придобиване на професионална квалификация по професията „Авиационен техник“. Вещото лице е посочило, че издаденото удостоверение не отговаря на националните, европейски и международни стандарти за квалификация на авиационен технически персонал. В тази връзка, може да се направи извод, че проведеното обучение има характеристиките на вътрешнофирмено обучение изцяло насочено към подготовка на кадри за започване на работа при ищеца. По делото не се установи виновно неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника, като безспорно между страните е обстоятелството, че ответникът е провел успешно предвиденото в договора обучение, което се удостоверява и от издадения в негова полза сертификат. Предвид синалагматичния характер на трудовия договор, следва че надлежното изпълнение на задълженията на служителя е обусловено от правомерното изпълнение на договорните задължения от страна на работодателя. При съобразяване на обстоятелството, че след сключване на трудовия договор между страните, договорът за квалификация придобива характеристиките на акцесорно споразумение, следва че доколкото по делото се установи наличието на нарушение на изпълнението на задълженията по трудовия договор от страна на работодателя - ищец, то ответникът правомерно е прекратил действието на трудовото правоотношение. В тази връзка не следва да бъде ангажирана отговорността му по повод неспазването на уговорения срок, в който е следвало да полага труд при ищеца.

III. По отношение на иска с правно основание по чл. 220, ал. 1 КТ:

В чл. 327, ал. 1 КТ са изложени хипотезите, при които се допуска прекратяване на трудовия договор от работника или служителя без предизвестие, като съгласно т. 3 работникът или служителят може да прекрати трудовия договор писмено, без предизвестие, когато работодателят промени мястото или характера на работата или уговореното трудово възнаграждение освен в случаите, когато има право да извърши такива промени, както и когато не изпълни други задължения, уговорени с трудовия договор или с колективния трудов договор, или установени с нормативен акт. В хода на производство се установи, че ответникът е прекратил едностранно трудовото правоотношение въз основа на изпратена до работодателя нотариална покана, като съдът счита че потестативното право на ищеца е правомерно упражнено доколкото се установиха нарушения на законоустановените изисквания по чл. 142, ал. 2 КТ и чл. 127, ал. 1, т. 1 КТ. В тази връзка, доколкото са налице посочените предпоставки по чл. 327, ал. 1 КТ за ответника не е налице задължения за

спазване на срока на уговореното между страните предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение. Според трайната и непротиворечива практика на ВКС при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие, то се счита за прекратено от момента на получаването на писменото волеизявление от работодателя, което води до автоматично прекратяване на трудовия договор, независимо от това дали фактически е налице посоченото в изявлението основание по чл. 327, ал. 1 КТ. Съгласно чл. 220, ал. 1 КТ, страната която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестieto, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестieto. В настоящия случай процесният трудов договор е прекратен едностранно от ответника без предизвестие, поради което същият не дължи обезщетение на претендираното основание. Съдът не дължи отделно произнасяне по обективизираното от ищеца повторно заявено искане с правно основание по чл. 220, ал. 1 КТ доколкото е налице субективен и обективен идентитет на претенцията.

IV. По отношение на исквете с правно основание по чл. 86 ЗЗД:

Ищецът претендира осъждането на ответника за заплащане на мораторна лихва върху стойността на претендираната неустойка в размер на 3938 лева, считано от датата на депозиране на исковата молба – 16.11.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, както и лихва за забава, начислена върху стойността на претендираното обезщетение по реда на чл. 220, ал. 1 КТ, дължима за периода от завеждане на исковата молба до изплащането на дълга, в размер на 789 лева. По делото не се доказва наличието на главно изискуемо вземане на ищеца, поради което неоснователни се явяват и акцесорните претенции. При съобразяване на обстоятелството, че по делото не се установи основателността на предявения в условията на евентуалност иск за заплащане на обезщетение поради неизпълнение на договорно задължение от страна на ответника, следва че не се дължи и искането за заплащане на мораторна лихва в размер на 3167,32 лева, претендирана за периода от датата на исковата молба до окончателното погасяване на дълга.

V. По отношение на разноските по делото:

При този изход на спора разноски следва да бъдат присъдени в полза на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. В тази връзка, по делото е представен списък по чл. 80 ГПК, като за извършените в хода на производството разходи са представени писмени доказателства. В полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените разноски в размер на 2880 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Л. Т. С.“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя Т. Р., срещу К. К. К., ЕГН *****, иск с правно основание по чл. 92 ЗЗД вр. чл. 5.3. от сключен между страните договор за квалификация на 07.02.2019 г., с който се претендира осъждането на ответника за заплащането на уговорената между страните неустойка в размер на 19 106,58 лева, поради неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника, като неоснователен, съответно ОТХВЪРЛЯ като неоснователно и искането на ищеца по чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху стойността на посочената главница, в размер на 3938 лева, претендирана за периода от датата на депозиране на исковата молба – 16.11.2021 г. до окончателното погасяване на дълга.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Л. Т. С.“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя Т. Р., срещу К. К. К., ЕГН *****, иск с правно основание по чл. 79, ал. 1, пред. 2 ЗЗД, с който се претендира осъждането на ответника за заплащането на обезщетение за неизпълнение на уговорените между страните задължения от страна на ответника по чл. 1.3. от сключения договор за квалификация на 07.02.2019 г., на стойност 15 346,42 лева, представляваща извършените от ищеца разходи за обучението на ответника, като неоснователен, съответно ОТХВЪРЛЯ като неоснователно и искането на ищеца по чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху посочената главница в размер на 3167,32 лева, претендирана за периода от датата на депозиране на исковата молба – 16.11.2021 г. до окончателното погасяване на дълга.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Л. Т. С.“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя Т. Р., срещу К. К. К., ЕГН *****, иск с правно основание по чл. 220, ал. 1 КТ, с който се претендира осъждането на ответника за заплащането на обезщетение поради неспазен срок на предизвестие за прекратяване на трудово правоотношение, в размер на 3906,19 лева, като неоснователен, съответно ОТХВЪРЛЯ като неоснователно и искането на ищеца по чл. 86 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху посочената главница в размер на 789 лева, претендирана за периода от датата на депозиране на исковата молба – 16.11.2021 г. до окончателното погасяване на дълга.

ОСЪЖДА „Л. Т. С.“ ООД, ЕИК .., представлявано от управителя Т. Р., да заплати на К. К. К., ЕГН *****, извършените в производството разноски на стойност 2880 лева, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____